

КРАСИВО БЕЗРАЗСЪДСТВО

Copyright © 2019. PRETTY RECKLESS by L.J. Shen
The moral rights of the author have been asserted.

© Евелина Пенева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2020

ISBN: 978-954-28-3186-0

Л. Дж. Шен

Красиво
безразсъдство

Превод от английски:
Евелина Пенева

 ciela

*Посвещава се на влюбените за пръв път
и на прочутите думи за сбогом.*

*А също и на Сара Грим Сенц, която се влюби в
Пен и Дария, преди те да са се влюбили един
в друг, както и на Ариадна Басулто,
истинското калифорнийско момиче.*

*Уж по-добри приятели от нас нямаше да има,
а се оказахме най-големите врагове...*

Основна мелодия:

“I feel like I’m drowning” – Two Feet

Плейлиста:

“Too Young” – Zeds Dead

“Cute Without the ‘E’” – Taking Back Sunday

“Who Knew” – Pink

“Solo Amigos” – Maniako

“Right Above it” – Lil Wayne

“Killing in the Name” – Rage Against the Machine

“If You’re Feeling Sinister” – Belle and Sebastian

“Tainted Love” – Soft Cell

ПРОЛОГ

*Започна с лимонада
и завърши със сърцето ми.
Това е, моя красива и безразсъдна съпернице,
началото на скапаната ни история.*

На четиринайсет

Дария

ПЛОЧИТЕ ПОД КРАКАТА МИ ЗАТРЕПЕРИХА, КОГАТО ЯТОТО ОТ БАЛЕРИНИ профуча светкавично покрай мен, а тропането от краката им ми напомни на далечен артилерийски огън.

Кафява коса. Черна коса. Права коса. Рижа коса. Къдрава коса. Сливаха се в дъга от панделки и ластици за коса. Очите ми търсеха русата глава, която ми се искаше да разбия в изтрития под.

Днес спокойно може да не се появиш, Кралице на кучките.

Замръзнах на прага на балетното студио на майка ми. Бледорозовото ми трико прилепваше към ребрата ми. Бялата ми спортна чанта висеше на рамото ми. Заради стегнатия кок имах чувството, че кожата на главата ми гори. Всеки път когато разпусках коса, златистите ми къдрици падаха на кичури на пода в банята. Казвах на майка ми, че е, защото твърде много си ровичкам по косата, и че не бива да се тревожи за глупости. А ако се интересуваше поне малко – *наистина* поне малко, а не само да се преструва, – и сама щеше да го е разбрала.

Размърдах увитите си в ленти пръсти на краката, обути в палци, преглътнах образувалата се от тревога буца в гърлото ми. Вия я нямаше. *Благодаря ти, Марксе.*

Момичетата се изстреляха като торпеда покрай мен, удряха се в раменете ми. Смехът им завибрира в празния ми стомах. Чантата ми падна с глухо тупване. Съученичките ми бяха по-слаби, по-високи и по-гъвкави, с идеално изправени като удивителни знаци гърбове. Аз ли? Аз бях дребна и мускулеста като въпросителна. Вечно несигурна и на ръба на срива. Лицето ми не изразяваше нито стоицизъм, нито царственост. На някои им е изписано на изражението какво им е, на мен ми личи по усмивката. Усмиввам се широко, когато съм щастлива, а когато майка ме поглежда, винаги съм щастлива.

„Трябва да станеш или гимнастичка, или мажоретка, Светулчице. Много повече ще ти подхожда от балета.“

Понякога обаче майка казва думи, които подкопават самоуважението ми. Очаквало се да се занимавам с балет от първия ден, в който съм се родила. И – с моя късмет – бях изключително зле точно в балета.

Ето я и Вия Скъли.

Също на четиринайсет, Вия беше всичко, което се мъчех да бъда. По-висока, по-руса и по-слаба. Най-лошото е, че вроденият ѝ талант правеше така, че когато танцувах, да изглеждам като обида за всички, които се занимават с балет по света.

Преди три месеца Вия получи писмо от Кралската академия по балет, канеха я на прослушване. Преди четири седмици отиде на прослушването. Нейните амбициозни родители не можеха да си вземат почивни дни от работата и майка ми се възползва от възможността да лети до Лондон с нея за почивните дни. Сега целият клас очакваше да научи дали Вия ще иде да учи в Кралската академия по балет. Из студиото се носеше слухът, че писмото е в чантата ѝ. Дори украинският балетист Алексей Петров – шестнайсетгодишното чудо, което е като Джъстин Бийбър в балета – публикува история с нея в Инстаграм след прослушването.

Очаквам с нетърпение заедно да сътворяваме магия.

Ако науча, че Вия владее и магията, няма да се изненадам. Вещица си е открай време.

– Светулчице, стига си стояла като на тръни при вратата. Никой не може да мине от теб – пропява майка ми с гръб към мен. Мръщи се на списъка за присъстващи и поглежда към вратата с надеждата да види Вия.

Съжالياвам, майко. Тук е само изчадието ти.

Вия винаги закъснява, а майка ми, която изобщо не търпи закъснения, позволява да ѝ се размине.

Наведох са за чантата си и влязох с нежелание в студиото. Лъскава стенка опасваше залата, високият от пода до тавана прозорец гледаше към центъра на Тодос Сантос¹ и го представяше в целия му фотогеничен и аристократичен блясък. Пейки в прасковен цвят разкрасяваха улиците, покрай които се редяха дървета. Сини кули от стъкло проблясваха като тънка линия там, където океанът целуваше небето.

Чух изскърцването на вратата и затворих здраво очи.

Дано не е тя.

– Вия! Чакахме те – чуруликането на майка ми подежда като изстрели в гърба, краката ми се заплетоха от ударната вълна. Из залата се разнесе сподавено хихикане. Успях да се уловя за стенката и да се удържа секунда преди да падна на колене на пода. Изчервих се, улових се с едната ръка за нея и се плъзнах в нескопосано плие.

– Светулчице, бъди мила и направи малко място на Вия – измърка майка.

Образно казано, майко, с удоволствие бих направила място за Вия на куково лято.

Разбира се, скъпоценното ѝ чудо днес не беше с балетния си екип, въпреки че имаше вносни италиански трика, за които другите момичета можеха само да мечтаят. Очевидно Вия идваше от много богато семейство, защото дори богатите хора

¹ От испански, Todos Santos – Все светии.

не обичаха да дават пари за някакво си трико. За разлика от майка, която вероятно си мислеше, че никога няма да стана истинска балерина, затова поне ме обличаше като такава.

Днес Вия носеше пилешко жълта риза и скъсани тесни панталони. Очите ѝ бяха зачервени, косата ѝ разрошена. Тя изобщо никакви ли усилия не полагаше?

Подсмихна ми се с превъзходство.

– *Светулчице.*

– *Кутренце* – не ѝ останах длъжна.

– Кутренце ли? – изсумтя Вия.

– Бих те нарекла „кучка“, но всъщност само лаеш, не хапеш, да си го признаем.

Нагласих палците си, преструвах се, че съм по-добра от нея. *Не* бях. Тя узурпираше времето на майка ми, дразнеше ме много преди да започна да ѝ отговарям. Вия ходеше в друго училище в Сан Диего. По нейните думи, защото родителите ѝ мислели, че в Тодос Сантос децата са твърде закриляни и разглезени. Родителите ѝ искали да расте сред *истински* хора.

Знаете ли какво друго беше фалшиво? Човек да се прави на нещо, което не е. Признавам, че съм превзета принцеса. Съдете ме. (Моля, направете го. Мога да си позволя повече от качествена адвокатска защита.)

– Мини след часовете, Ви – кратко казва майка, после се обърна към стереото. Ви (*Ви!*) използва възможността да разтегне крак и между другото, да стъпи върху пръстите ми.

– Извинявай, Дария. Май не си единствената вързана в краката тук.

– Бих ти казала да умреш, но ме е страх, че майка ще ме задължи да ида на погребението ти, а не си струва да си пиляя времето за твоята драма.

– Бих ти казала да ме целунеш отзад, но майка ти вече го прави. Да можеше да те харесва и наполовина, колкото харесва мен. Ама е готино, поне имаш пари за терапия. И пластика на носа.

Потупа ме по гърба с ехидна усмивчица, а аз мразех, *мразех*, че е по-красива от мен.

До края на часа не можах да се съсредоточа. Не бях тъпа. Знаех, че майка ми ме харесва повече отколкото харесва Вия, но също така знаех, че няма друга причина, освен че природата я е програмирала.

Векове изминаха, докато най-накрая часът свърши. Всички момичета по двойки се заплъзгаха към асансьора.

– Дария, скъпа, направи ми услуга и ни донеси нещо за пиене от „Старбъкс“. Отивам в залата на малките, после съвсем набързо ще поработя малко с Вия. – Майка ме потупа по рамото и изприпка вън от студиото, след нея като приказен прашец остана уханието от парфюма ѝ. Майка ми би дарила всичките си органи, за да спаси ноктите на ръцете на своите ученички. Майка ми задушаваше своите балерини с любов и ме оставяше да потъвам в ревността си.

Грабнах чантата на майка и се обърнах, преди да съм си разменила „неприятности“, както ги наричаше татко, с Вия.

– Трябваше да ѝ видиш лицето, докато бях на прослушването. – Вия се разтягаше пред огледалото зад мен. Беше гъвкава като каучук. Понякога си мислех, че може да овърже краката си около врата ми и да ме удуши.

– Направо ги взривихме. Каза ми, че както изглежда, не само ще ме приемат, но и ще бъда тяхната ученичка звезда. Чувствах се... – Вия щракна с пръсти, търсеше думата. Наблюдавах отражението ѝ в огледалото, но не се обърнах. Очите ми бяха пълни със сълзи и всеки момент щяха да потекат. – Овъзмездена, нещо подобно. Все едно не можеш да станеш балерина, защото си *такава*, нали ме разбираш. Но ето ме *мен*. Така че накрая тя поне ще види някого, когото обича, да бъде балерина.

Татко казваше, че в мен живее зеленият Хълк², а той заякваше всеки път когато ме обземаше ревност и се случваше

² Супергерой на „Марвел Комикс“.

хълковщината да избухне и излезе извън кожата ми. Тогава правеше неща, които Дария, която татко познаваше и обичаше, никога не би направила. Казваше, че ревността е данъкът, който посредствеността плаща на гения, а аз не съм била посредствено момиче.

Да кажем просто, че не съм съгласна.

Другите винаги са ме харесвали, а аз винаги съм успявала да си извоювам място в хранителната верига, така че да мога да се радвам на гледката. Но мисля, че съм обикновена. Вия е необикновена и сияе толкова ярко, че изпепелява всичко около себе си. Аз съм прах под краката ѝ, смазана съм, огорчена и в *Хълково* настроение.

Никой *не иска* да е лош човек. Но някои хора – такива като мен – просто не могат да бъдат други. По лицето ми се стече сълза, благодарна бях, че сме съвсем сами. Обърнах се с лице към нея.

– Какъв проблем имаш, по дяволите?

– Какъв нямам? – въздъхна тя. – Ти си разглезена принцеса, плиткоумна идиотка и ужасна танцьорка. Как можа някой, който е до такава степен лишен от дарба, да се роди в семейството на Мелоди Грийн-Фолоухил?

Не знам, прииска ми се да кресна. Никой не иска да се роди като гений. Марксе, благословен да е Шон Ленън³, задето е оцелял от собственото си съществуване.

Вперих поглед в скъпите ѝ палци и извих подигравателно вежда.

– Недей да се преструваш, че аз съм единствената принцеса тук.

– Ти си идиотка, Дария – поклати глава Вия.

– Поне не съм малоумна. – Правех се на свръхдоволна, но цялата треперех.

– Дори сносна първа позиция не можеш да направиш – тръсна ръце. Не грешеше и това ме вбесяваше.

³ Син на Джон Ленън от легендарната група „Бийтълс“ и Його Оно.

– Отново питам защо те е грижа! – казах с ръмжене и пауза между всяка дума.

– Защото адски излишно заемаш място, затова! Докато си скъсвам задника, ти си в този клас, понеже майка ти е учителка.

Това беше моята възможност да ѝ кажа истината.

Че аз си скъсвам още по-здраво моя точно защото не се бях родила с талант на балерина. Вместо това сърцето ми се разби като стъкло. Завъртях се на пети и изтичах към противопожарния изход, вземах по две стъпала наведнъж. Излетях на изпепеляващата калифорнийска жегга. Всяко друго момиче би завило наляво и изчезнало в парка, само че аз завих надясно и влязох в „Старбъкс“, защото не можех – *не исках* – да разочаровам майка повече, отколкото вече го бях направила. Огледах се наляво и надясно, за да се уверя, че теренът е чист, и дадох воля на риданието, което ми тежеше в гърдите последния час. Наредих се на опашката, измъкнах портмонето на майка от чантата и избърсах сълзите си с ръкав. Нещо падна на пода и го вдигнах.

Новичко писмо, на което беше написан адресът на нашата къща, но името на получателя ме накара да спра.

Силвия Скъли.

Подсмъркнах и отворих писмото. Изобщо не се замислих, че не е изпратено до мен. Само като видях името на Вия върху писмото и ми се прииска така да се разkreщя, че да срутят стените на това място. Първото, което ми направи впечатление, беше печатът отгоре.

Кралска академия по балет

Погледът ми сякаш зацикли. Непрекъснато четеше едни и същи думи.

Известие за приемане.

Известие за приемане.

Известие за приемане.

Приели бяха Вия. Трябваше да си умирам от щастие, че ще ми се махне от главата до няколко месеца, вместо това ки-селият вкус на завистта избухна в устата ми.

Вия имаше всичко.

Родители. Пари. Слава. Талант. Най-важното – цялото внимание на майка ми.

Имаше всичко, а аз нямах нищо и Хълк, който живееше в мен, растеше ли, растеше. Тялото му стана толкова огромно, че притисна диафрагмата ми.

Пликът криеше цял един живот. Животът на *Вия* зависеше от някакъв лист хартия. Листа, който държах в ръката си.

– Слънчице? Мила? – баристът ме извади от унеса с тон, който говореше, че нито съм слънчице, нито съм мила. – Какво искаш?

Вия да умре.

Поръчах и се затътрих към ъгъла на стаята, за да мога да прочета писмото за хиляден път. Сякаш по чудо думите щяха да се променят.

Пет минути по-късно взех двете питиета и излязох на тротоара. Бързо отидох до най-близката кофа за боклук, за да изхвърля лимонадата си с чай и лед, за да мога да държа писмото, без да се навлажни. Майка вероятно искаше да го отвори с Вия и току-що им бях отнела този мил момент.

Съжалявам, че прекъснах затрогващия ви миг.

– Остави питието и никой няма да пострада – силно прозвуча зад мен глас като течен мед, докато ръката ми стоеше над кофата за боклук. Беше мъжки глас, но млад. Завъртях се, не бях сигурна, че съм го чула правилно. Сведе брадичка, не виждах ясно лицето му заради износената му до краен предел шапка на „Рейдърс“⁴. Висок и костелив – почти плашещо, – но се плъзна към мен с грацията на бенгалски тигър. Все едно беше открил как да върви по въздуха и не можеше да се притеснява от някакви си банални въпроси като силния си глас.

– Това изхвърляме ли го? – посочи към лимонадата.

⁴ „Рейдърс“ (или „Нападателят“) е футболен отбор от Лас Вегас. Основан през 1960 г., отборът първоначално е имал за своя база Оукланд, Калифорния, след това се премества в Лос Анджелис, отново в Оукланд и от януари 2020 г. е преместен в Лас Вегас.

Ние ли? Мамка му, към мен вече не се обръщаха и като към отделен човек.

Насочих ръката с напитката към него. Ако искаше, можеше да вземе тъпата лимонада с леден чай. Боже. Да прекъсне нервния ми срив заради лимонада.

– В този свят нищо не е безплатно, Черепоокичката.

Примигнах, искаше ми се да се изпари. Този негодник не ме ли нарече току-що „черепоока“? Аз поне не приличах на скелет. Умът ми беше горе с Вия. Защо майка получаваше писма от нейно име? Защо не ги изпращаха направо до нейната къща? Да не би майка ми вече да ѝ осиновяваше задника?

Замислих се за сестра ми, Бейли. Само на девет беше и вече показваше обещаващи данни за балерина. Имаше вероятност, ако Вия замине за Лондон, това да окуражи майка да прати и Бейли там. Майка се беше опитала да ме уговори да кандидатствам в академията, преди да стане ясно, че по-скоро от мен щеше да излезе геврече вместо професионална балерина. Заех се да слепям парчетата на прецаканата си действителност.

Ами ако трябваше да се пренеса в Лондон, за да гледам как двете момичета печелят известност, докато аз плувам в собствената си локва от посредственост?

И Бейли, и Вия щяха да се превърнат в най-добри приятелки завинаги.

На мен щеше да ми се наложи да живея на някакво дъждовно и сиво място.

Оставах си без Вон, Нйт и дори Луна. Всичките ми приятели от детството.

Хм, не, благодаря.

Днес не, Сатана.

Не отговарях, но момчето направи стъпка към мен. Не се изплаших... а може би трябваше? Носеше мръсни джинси – говорях за кал и прах, а не за умишлена немарливост – и износена синя риза, която изглеждаше два размера по-голяма и имаше дупка колкото малък юмрук там, където беше сърце-

то. С черен маркер и почерк на момиче пишеше *Това знак ли е?* – Адриана, хаха и ми се прииска да разбере дали Адриана е по-красива от мен.

– Защо ме нарече „черепоока“? – стиснах писмото в юмрук.

– Защото – толкова ниско наведе глава, че виждах устните му, които бяха меки и розови. Почти женствени. От сладостта на гласа му усетих лека болка в сърцето си. Не знаех причината. Момчетата на моята възраст ме отблъскваха. Миришеха като пица, стояла с дни на слънцето. – Имаш черепи в погледа си, Тъпичка Мъничка. Знаеш ли какво ти трябва?

Майка да престане да ми казва, че за нищо не ме бива?

Вия да изчезне?

Ти си избери, готин.

Бръкнах със свободната си ръка в портфейла на майка и извадих банкнота от десет долара. Имаше вид на човек, на когото едно ядене няма да му бъде излишно. Молах се да ги вземе, преди майка да слезе и да започне да задава въпроси. Не биваше да говоря с непознати, какво оставаше за непознати, които изглеждат така, сякаш търсят храна из контейнерите.

– Морско стъкло – протегна ръка към мен, без да обръща внимание на парите и на напитката.

– Като ония работи, дето се купуват от „Етси“ ли? – изсумтях.

Страхотно. И ти си откачалка.

– А? Не, ония простотии са боклуци. Оранжево морско стъкло. Истинско. Намерих го на плажа миналата седмица и потърсих в „Гугъл“. Това е най-рядкото нещо в света, знаеш ли?

– Щом е толкова ценно, защо тогава ще го даваш на някаква непозната? – извъртях очи.

– И защо не?

– Ами, хайде внимавай малко повече, а? Не беше ли преди малко ти този, който каза, че нищо в света не е безплатно?

– Кой каза, че е безплатно? Ти да не би днес да получаваш всичките си цикли наведнъж, или какво?

– Недей да споменаваш цикъла ми!

– Хубаво. Никакви циклични приказки. На теб обаче сега ти трябва приятел и официално кандидатствам за позицията. Специално съм се нагласил по този случай. Виж – с ръка и извинителна усмивка посочи към дрехите си на скитник.

И ето че в гърдите ми сякаш се разля горещ восък. Гневът, разбрах, имаше способността да става хрускав. Прииска ми се да го ударя с юмрук. Съжаляваше ли ме? *Съжаляваше ме.* Момчето с дупка на ризата.

– Искаш да си мой приятел, така ли? – изсмях се аз. – Не е ли малко нещо жалко? Виж само кой го казва?

– Аз. Аз го казвам. И никога е съм твърдял, че не съм жалък. – Подръпна скъсаната си риза и бавно вдигна глава, виждах вече по-добре лицето му. Нос, който майка ми би нарекла римски, и челюст, която беше твърде квадратна за някой на моята възраст. Целият беше само остри ръбове и сигурно някой ден щеше да е красив, но точно в този момент приличаше повече на герой от анимационен филм. Всемогъщият Макс⁵.

– Виж, искаш ли лимонадата и парите, или не ги искаш? Майка ми ще дойде всеки момент.

– И?

– И не бива да ни вижда заедно.

– Заради начина, по който изглеждам.

Уф.

– Не, защото си момче. – Не исках да съм лоша с него, въпреки че обикновено се държах зле. Особено с момчетата с красиви лица и медени гласове.

Момчетата могат да надушат сърцето за разбиване и от другия край на континента. Дори на четиринайсет. Дори посред невинен летен следобед. Ние, момичетата, имахме невидима нишка, привързана за пъпчето, и само определени момчета можеха да я подръпнат.

Това момче... можеше да скъса моята, ако го оставех.

⁵ Американска телевизионна анимационна поредица от средата на 90-те.

– Вземи морското стъкло. Бъди ми длъжница. – Протегна към мен отворената си длан. Вперих поглед в грозното парче. Юмрукът ми се сви около него. Хартията изсъска.

Момчето изправи глава и погледите ни се срещнаха. Оглеждаше ме с мълчаливо любопитство, все едно съм картина, а не човек. Сърцето ми се разбунтува, а в ума ми се роди най-малоумната от малоумните мисли. Да ви е правило впечатление как в ребрата сърцето *буквално* е затворено като в клетка? Откачена работа. Сякаш тялото ни знае, че лесно се разбива и трябва да бъде защитавано. Пред погледа ми затанцуваха бели точки, а той плуваше някъде зад мен, срещу течението.

– Какво има в писмото? – попита той.

– Най-големият ми кошмар.

– Дай ми го – нареди ми той и така направих. Не знам причината. Най-вероятно, защото исках да се отърва от него. Защото исках Вия да страда толкова, колкото страдах и аз. Защото исках майка да се ядоса. *Марксе, какво ми имаше?* Като човек бях пълен отврат.

Очите му не ме изпускаха, докато разкъсваше писмото на парченца, после ги остави да полетят като конфети в кофата за боклук помежду ни. Очите му бяха тъмнозелени и бездънни като гъста, обгърната в мъгла, гора. Исках да вляза в тях и да тичам, докато не навляза в дълбините на гората. И тогава ми хрумна нещо.

– Не си оттук – казах. Беше прекалено чист. Прекалено добър. Прекалено истински.

Бавно поклати глава.

– Мисисипи. Всъщност семейството на баща ми. Няма значение. Бъди ми длъжница – повтори той, едва ли не умоляваше.

Защо толкова държеше да съм му длъжница?

За да поиска нещо в замяна.

Не се размекнах, стоях замръзнала на място. Вместо това му подадох лимонадата. Взе я, приближи се към мен, отвори капачката и изля лимонадата върху скъсаното писмо. Тялото

му докосваше моето. Стояхме стомах до стомах. Крака до крака. Сърце до сърце.

– Затвори очи.

Гласът му беше дрезгав, плътен и различен. Този път се предадох.

Знаех какво ще се случи и позволих да се случи.

Първата ми целувка.

Все си мислех, че ще се случи с някой футболист, поп звезда или студент от Европа, дошъл тук на разменни начала. Някой, който е извън границите на моя малък, закрилян, прецеден през филтрите на Инстаграм свят. А не с хлапе, което има дупка на ризата. Но ми беше необходимо. Имах нужда да се почувствам желана, красива и търсена.

Устните му се приближиха до моите и ме погъделичкаха, изпуфтях. Усещах горещият му дъх да се плъзга по лицето ми, бейболната му шапка дращеше челото ми. Устата му се плъзна към моята с несигурно стиснати устни. Забравих да дишам за секунда, ръцете ми лежаха на неговите рамене, но тогава нещо ме накара да опитам вкуса му с език. И двамата пиехме въздуха на другия. Правехме всичко погрешно. Устните ми бяха отворени за неговите. Неговите – за моите. Сърцето ми биеше толкова силно, че усещах кръвта си да шуми във вените ми, когато каза:

– Все още не. И това ще имам, но е рано.

От устните ми се отрони стенание.

– Какво щеше да поискаш от мен, ако бях взела морското стъкло?

– Да съм ти първи във всичко – прошепна той някъде между ухото ми и устата, докато тялото му докосваше моето.

Не исках да отворя очи и да изпусна момента. Но той избра и за двамата. Топлината на тялото му напусна моето, когато се отдръпна.

Все още няхах смелост да си отворя устата и да попитам за името му.

Десет, петнайсет, двайсет секунди минаха.

Клепачите ми се вдигнаха, трепнаха по своя воля, когато тялото ми започна да се олюлява.

Отишъл си беше.

Облегнах се на кофата за боклук, объркана, пръстите ми си играеха с дръжката на чантата на майка ми. Минаха пет секунди преди майка неочаквано да увие ръка около моята и да ме поведе към рейндж роувъра. Краката ми летяха по паважа. Извърнах глава.

Синя риза? Бейзболна шапка? Устни, по които е изписана нежност? Дали не си бях въобразила всичко случило се?

– Ето те. Благодаря за кафето. А ти днес няма ли да пиеш лимонада с чай и лед?

Не отговорих, качихме се в колата ѝ и си сложих колана. Майка зарови в своята чанта „Прада“, която беше поставила между седалките.

– А! Кълна се, че днес взех четири, а не три писма от пощата.

В този момент проумях, че тя *не знае*. Вия беше приета, а дори не подозираше, че писмото е дошло днес. После онова момче го беше скъсало заради мен.

Късмет. Къс-мет. Съдба.

Преди две години татко реши, че вече не му се слуша как трите момичета в дома простенват „О, Боже“, затова сега трябваше да заменяме думата *Бог* с името *Маркс*, от Карл Маркс⁶, някакъв тип, дето си паднал по атеизма или там не знам какво си. Имах чувството, че Бог или Маркс – *все някой* – е изпратил това момче да ми помогне. Ако изобщо момчето наистина бе съществувало. Възможно беше да съм си го измислила, за да се справя с онова, което направих.

Отворих сгъваемо огледалце и си сложих блясък за устни, сърцето ми биеше лудо.

– Постоянно си толкова разсеяна, майко. Не си обърнала внимание, когато си изпуснала писмото.

⁶ Карл Маркс (1818–1883) е германски философ, социолог, политически икономист, журналист и общественик.

Майка се нацупи, после кимна. В мига, в който тя запали, осъзнах два факта.

Първия: тя очакваше писмото като следващия си дъх.

Втория: беше съкрушена.

– Преди да съм забравила, Светулчице, купих ти дневника, който искаше.

Майка извади дебел бележник с черна кожена подвързия от чантата си и ми го подаде. Вече го бях видяла, но не мислех, че покупките задължително са за мен. Умът ѝ постоянно беше другаде, купуваше на Вия какви ли не подаръци.

Докато пътувахме в мълчание, получих озарение.

Тук щях да записвам греховете си.

Тук щях да погребвам своите трагедии.

Затворих с щракане огледалото и втъкнах ръце в джобовете на белия си пуловер с качулка. Напипах малък и твърд предмет. Извадих го и удивена вперих поглед в него.

Оранжево морско стъкло.

Дал ми беше морското стъкло, въпреки че не го бях приела.

Да съм ти първи във всичко.

Затворих очи и оставих едра сълза да се стече по лицето ми.

Истински беше.

* * *

Пен

Въпрос: Кой дава най-ценното си притежание на момиче, което не познава?

Отговор: Ей този кучи син тук. Отпечатайте на ризата ми „Аз съм тъпанар“ със стрелка, насочена към оная ми работа.

Можех да продам проклетото стъкло и да вложа парите в картата на мобилния на Вия. Сега тъпото стъкло беше отплавало. Виждах го в далечината, потъваше бързо.